

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput I. Venerabilis Marina erat animabus mediatrix, ad obtinendos
divinos favores, & scutum, pro evitandis ingruentibus è cœlo suplicijs.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

LIBER SECUNDUS.

Ardens hujus Virginis charitas erga proximos, & cœlestis Doctrinæ monita, quæ nobis reliquit.

Suavissima magni DEI nostri, & Domini benignitas in eo potissimum elucet, quod instanter, quin imò cupidissime, mutuam à nobis expetens dilectionem, toties unicum, sed evidens legitimorum, quibus ipsum amamus, affectuum statuat indicium, si iidem tenere erga proximos nostros charitatis producant effectus. Divina Bonitas non aliter se in ipso amoris fœnore, quod admodum a-vide à nostris exigit cordibus, nostri studiosior commodi, quam proprii sui emolumenti, videtur potuisse melius manifestare, quam dicendo nobis, satisfieri sibi pro debitis nostris, dummodo nobis invicem reciproce impendamus opera charitatis. Cum itaque perfectio amoris, erga DEVM, in Venerabili Marina altissimum attigerit apicem, quemadmodum in primo Libro dictum fuit, necesse erat, charitatem ipsius erga proximos adeò esse eximiam, ut in oculos incurrens probaret, illud pectus esse Divini Amoris ustrinam, in qua tam ardentia potuerint desideria, tam proficua proximis opera procudi. Hujus veritatis heroica in hoc secundo libro adferemus exempla. Quia verò non minus prodest, quod in quorundam agitur commodum, quam data ipsis documenta adferant utilitatis, addemus insignibus hujus prodigiosæ Virginis operibus, admirabilem ejusdem doctrinam, quam à DEO per symbola, & verba haustam, pro communi omnium Fidelium hereditate, atque ad perpetuum vitiorum & perfidiæ dedecus, conscripsit.

CAPUT I.

Venerabilis Marina erat animabus mediatrix, ad obtinendos divinos favores, & scutum, pro evitandis ingruentibus ex cœlo supplicijs.

Inscrutabilia sunt judicia Dei, & admirabiles viæ. Qui solitariam vidisset Virginem in angulo humilis domus delitescentem; annis gravem, quia plus quam septuagenariam, continuis afflictam morbis, & acerbissimis doloribus, adeò ut ultra triginta annorum spatium, non posset è paupere lecto consurgere; omni alio in suis necessitatibus destitutam subsidio, præterquam eo, quod illi devotarum quarundem personarum subministrabat benignitas: Hacne, dixisset,

xiſſet, eſt illa, per quam Deus ſua in mundum derivat beneficia? hæcne anicula imbecillis eſt una ex robuſtiſſimis Eccleſiæ columnis? illane contracta manus cohibent ictus, & eripunt gladium Divinæ Juſtitie, dum vel maxime irasitur, ut ſumat vindictam de peccatoribus? ſub iſſis pedibus, qui jam nequeunt extenuatiſſimum ſuſtinere corpus, proſtrati gemunt demones, dum frustrata vident ſua propoſita, diſturbatas machinationes ad perſequeſſos homines? Nemo id videtur potuiſſe aſſerere, quod nihilominus eſſe ſcivit Deus, qui ſibi ſemper honori ducit, ut authorem ſe prodigioſorum demonſtret operum; adhibitis debiliſſimis instrumentis, ad oſtendendam ſuam gloriam, & conciliandam ſanctitati aſtimationem, facile hæc admiranda reddendo credibilia ſcienti, Deum qui dedit ſuum filium, ut pretium eſſet animarum, iſdem cætera daturum omnia, & parvi aſtimaturum univerſa, ut illas exalteret, ſi heroicas exercendo virtutes, exquiſitiſſimis amabiliſſimi ſui Domini gratiis reſpondeant. Ad id ſe Venerabilis Marina diſpoſuit, prout tum in primo libro huius ſecundæ partis, tum per totam hiſtoriam ipſius partem primam vidimus. Ideoque minime mirum eſt, quòd illam DEUS in utilitatem proximorum, & pro innumerabilium animarum commodo conſtituerit in gazophylacio ſue Miſericordiæ theſaurariam, in tribunali ſue Juſtitie advocatam. In quodam ſcripto ſuo, menſe Septembri, anni ſexcenteſimi vigeſimi quarti, ſic ait.

Vehementer erubescens, quòd me tot viderem obnoxiam defectibus, plenam imperfectionibus, longèque magis obſtupescens, quòd Divina Maieſtas tot ac tantas dignaretur exhibere miſericordias tam indignæ creaturæ; multum inſumpeſeram temporis meæ conſuetæ orationi quando me adverti eſſe conſtitutam in actualiſſima Triumphi Domini Dei noſtri præſentia. Vidi prodeuntem velut ex dextero latere Patris Aeterni Sanctiſſimum ipſius Filium, Chriſtum Jeſum Servatorem noſtrum, circumdatum ab innumeris Angelis, adorantibus illum, & comitantibus. Veniebat hic Dominus demonſtrans maieſtatem veri Regis, tum veſtitu, tum pretioſâ coronâ, quam in ſanctiſſimo ſuo capite ge-

rebat. Idem Dominus deſcendit per dromos quali gradus glorioſiſſimos, & comparens coram ſuo Patre Aeterno, ſeſe in ijs proſtravit, exhibendo ipſi, in quantum eſt Homo, hanc profundiſſimam reverentiam. Sacraſtiſſimus ejus Pater illi quàm amantiſſimè eſt bene precatus, dixitque continuo toti illi cœleſti Aula: Hic eſt Filius meus dilectiſſimus, in quo mihi multum complacui: adorate ipſum & honorate, tanquam Regem ac Dominum veſtrum. Simul ac id fuit à Divina Maieſtate dictum, omnes ij Beati Spiritus ſe proſtraverunt, exequentes magnâ veneratione, & voluptate, quod ipſis mandabatur. Surrexit deinde Chriſtus Dominus noſter, & intra illam Angelorum infinitatem, qui ipſum cœleſti muſicâ laudabant, cepit cum graviſſima maieſtate paulatim mihi appropinquare. Fui notabiliter turbata, eo quòd ſit incredibilis magnitudo gloriæ, quâ mihi Dominus in hac viſione præbuit ſpectandum. Poſtquam ad me acceſſit, Sancti Angeli ipſi admirandum adornaverunt thronum, & Ejus Maieſtas in eo ſedit, ſuperponens fulcris ſellæ ſuas ſanctiſſimas manus, in quibus cum magno meo ſupore conſpexi recentiſſima, & pulcherrima ſigna vulnerum. Summus, ut dico, fui meus timor ac turbatio; & Divina Maieſtas mihi dixit: Nè timeas, Anima, neque turberis: ego enim ſum Deus, & tuus Dominus, qui pro te eſt mortuus in cruce, ſed ūnque profudit ſanguinem, noli timere. Mea anima auditis hiſ verbis conquieſcit, nihilominus rogavi illum ſubmiſſè, ut mihi daret facultatem recurrendi viâ ſolâ ad Deum. Per me licet, dixit idem Dominus. Unde collegi me quantum poteram, & ſepoſitis omnibus figuris imaginariis, defixi cor in Deo: perivi maximo affici, ut mihi impertiretur lumen ad cognoscendas ſuas veritates, cæſque venerandas.

Dum id inſtanter poſtulerem, deſcendi me deprehendi in conſpectu Maieſtatis Chriſti Domini noſtri, prout antea, ſemper magis obſtupescens. Obſervans, autem, ajebat tum Dominus, quòd eſſet dicturus. Scito, me ex Divino Patris mei aeterni mandato miſſum, ad dicendum vobis

ut intelligas, Divinam ipsius Majestatem esse graviter offensam multis & magnis peccatis, quæ à Christianis committuntur, à quibus ira illius est magnopere irritata, & Divina ejusdem rigidissimas ipsis intentat pœnas. Licet verò sit verum, multos reperiri illum amantes, eique ex corde servientes; magnus tamen est eorum numerus, à quibus offenditur, & vilipenditur. Roga tu Deum, ut mitiget suam iram: magna siquidem urget necessitas. Mea admiratio augebatur, dum audirem hæc dici à Sanctissimo Salvatore nostro, & nullo verbo pronuntiato aiebam intra meam animam: Quid est hoc, mi Deus, & mi Domine? Agis advocatum peccatorum ad dexteram tui Patris, & dicis miserabili forniculæ, ut roget Deum, quò mitiget suam iram? Quia verò idem Dominus intima cordis mei videbat, dixit mihi subito: Bene est, Anima; intermitte nunc alia, & exequere, quod tibi dixi, atque particulatim exponam. Curabis intra novem dies celebrari novem Missas. Primæ tres erunt de Sanctissima Trinitate, in quarum singulis suo ordine rogabitur quævis ex tribus Divinis Personis, ut misereatur sui populi Christiani. Quarta missa erit de assumptione Sanctissimæ mæ Mariæ, ipsâ adhibita in advocatam, ut Deus reconcilietur. Ex cæteris quinque Missis prima applicabitur pro statu Sanctæ Ecclesiæ Catholicæ, cujus petetur conservatio, & propagatio: altera pro existentibus in statu gratiæ, ut in ea se conservent & crescant: tertia pro constitutis in peccato mortali, quò suam ipsis Deus det gratiam, ut ex eo evadant: quarta pro Judicibus Rerum publicarum Christianarum, ut administrent justitiam: postrema erit pro animabus Purgatorij. Has novem missas audies devotè, & in ijs reficieris sacræ Eucharistiæ, offerendo pro istis necessitatibus sacram Communionem: quidquid præterea his diebus feceris operum spectantium ad divinum obsequium, quidquid etiam per eos fueris passa, dirigetur ad hunc finem. Conaberis toto hoc tempore specialissimâ curâ versari in præsen-

Vita Mar. de Esob. Pars II.

tia Dei, orando pro his necessitatibus: abstinebis quàm maximè poteris à conversatione cum proximis, ut plus tribuas spatij istis exercitijs: quamvis enim per illam nò impediatis, nunc tamen id fieri vult Deus, excepto casu quopiam prorsus singulari, ac necessario, & accedente mandato tuorum Confessoriorum. Atque ut tua oratio sit efficacior, & majorem vim habeat, voluit Divina Majestas, ut te ego ipse accederem, ad intimandas tibi has necessitates, & sanctissimæ ipsius voluntatis placitum.

Mea anima audivit hunc sermonem, quem Deus ipsius ad illam habuit; respondi, me summa cum diligentia, quam, opitulante ejus divinâ gratiâ, adhibere poterò, omnia mihi injecta impleturam. Bene est, Anima, dixit Dominus, nunc vale: prius tamen te volo consolari, dando tibi meâ manu preciosum munus; idque dicendo imposuit suam Divinam manum in sinum, velut sub vestem, & exemit nummum instar coronati, ex purissimo factum & splendidissimo auro, in cujus una facie erat ad vivum effigiatus ipsius vultus, & in altera scriptum sanctissimum ejusdem nomen, dixitque mihi: Accipe, Anima, hunc nummum aureum, qui erit epithema corroborativum tui cordis. Reluctabar vehementer, & non audebam pretiosum illud cimelium suscipere ex manu mei Domini. Ejusdem autem Majestas tum, visâ meâ verècundiâ, surrexit ex sua sede, & accedens ad me imposuit suâ sacratissimâ manu illum aureum nummum in meum sinum, qui statim mirabiliter penetravit ad meam animam, deditque mihi suam sanctissimam benedictionem. Postea impositâ eâ suâ sanctissimâ manu meo capiti, reliquit in illo lucidissimum splendorem, qui diu duravit, adeò ut à meis oculis non posset sustineri. Tandem mihi porrexit osculandam suam sanctissimam manum. Attigerunt illam mea labia, & cum is contactus ad summam excitaret devotionem ac reverentiam, clarè anima mea cognovit, eam manum verè esse carneam, & intellexi à Domino,

Dd

præ-

præstitam mihi ab ipso fuisse hanc gratiam, ut experiret, esse verum, Eiusdem Majestatem esse ipsummet Dominum nostrum JESUM Christum, verum Deum & Hominem. Sedit rursus Divina Majestas, & dixit mihi: Anima, pro majore solatio tuo ac devotione tibi gratificabor, attingendo his meis manibus, & istis meis vulneribus aliquas tuas corollas precatorias. Non habebam tum eas apud me, ideoque cum mea magna verecundia & erubescencia respondi: Mi Deus, nullæ adfuerunt: verum ubicunque fuerint, poteris illis conferre virtutem, mihi que istam gratiam præstare. Expone eas, subjunxit Dominus, volo enim, ut sic fiat, & videas, quomodo à me attingantur. Feci, quod eram iussa à Domino, exemi inde corollas, ubi erant repositæ, non absque insigni mea confusione & admiratione, dum tam immensam viderem benignitatem. Dominus illas apprehendit suis sacratissimis manibus, atque attrectavit cum gravissima majestate, & attigit suis preciosis vulneribus, ac deinde mihi reddidit, quas cum magna mea consolatione sum osculata, & applicui meis oculis. Hoc facto Dominus abiit, comitante ipsum eam infinitâ multitudine Angelorum illi inservientium, eundemque adorantium.

Manſi summo perfusa gaudio, quamquam aliquomodo metuens, propter admirabilitatem, & novitatem tanti mysterij. Considerabam partim hæc opera potentiae, bonitatis, & sapientiae nostri magni Dei, partim verò mecum ipsa disceptabam, perpendens quàm essent mirabilia. Estne possibile, inquiebam, quòd Deus Dominus noster tale aliquid faciat? ut suum Sacratissimum Filium JESUM Christum Dominum nostrum, illum ipsum, qui sedet ad ejus sanctissimam dexteram, advocatum agens peccatorum, ad vilissimam mittat creaturam, qualis ego sum? estne id possibile. Tamen verò hæc omnia dicerem, non dubitabam, quia dubitare non poteram, quin esset verum, quidquid acciderat. Nihilominus mea anima perplexa præ admiratione erat velut attonita. Diu inhærebam isti considera-

tioni, quando mihi Dominus, quasi misertus, quædam amantissimè dixit, concernentia doctrinam fidei, de ipsius mysterijs (qualia mihi etiam in hujusmodi occasionibus, quas alibi retuli, alias dixerat) iisdemque, utpote clarissimis sue potentiae & charitatis exemplis, me penitus reddidit quietam, ac summo replevit solatio. Sit millies benedictus. Amen.

Initio sequentis anni, sexcentissimi viginti quinti, Deus ipsi indicavit tot bella, quæ postea hic sumus experti, & quid suis effugere deberet precibus, nè infernus propolus suorum rabiem exequeret per hæreticos. Describit visionem his verbis.

Agebam aliquando istis diebus mecum Deo, recitando nonnullas preces, quas ab ejusdem Majestate fueram doctus, & audivi illum cum quadam festinatione, quamvis gravissima, mihi dicentem: Veni huc, Anima, veni, & videbis quod tibi volo ostendere. Respondi illi humiliter: Statim ibo, mi Domine, statim ibo, postquam perolvero has tuas preces: & mea anima persistebat in ijs finiendis. Dominus autem mihi denuò dixit: Age, Anima, veni mecum: volo namque ut quantum primùm videas, quod tibi repræsentabo. Non potui obniti, & antequam complerem preces, Divina Majestas mihi exhibuit spectandas quasdam regiones, multum ab eo loco, in quo eram, ut mihi videbatur, distantes, dixitque: Aspicere anima, hanc multitudinem meorum Angelorum, qui obeunt omnes istas provincias, & imperia Regum Catholicorum. Mea anima aspexit, sicut fuerat iussa à Domino, & vidit infinitos Angelos mitum modum speciosos, armatos instar generalium militum, sclopiis & bipennibus, pergrantes omnia illa regna. Ibant tanquam valde procul profecturi, explodendo sclopos, quorum sonus etiam esset terribilis & vehemens, aliunde nihilominus exsurgens, & jucundus auditui animæ. Intullexi, id esse symbolum benignitatis & misericordiae Divinæ. Sic procedentes collocaverunt in medio eorum ottiduum regnorum, exprimentes figuram crucis, statimque summo ordine bini sunt progressi.

rectâ tendentes ad locum, ubi ego eram, & illuc pervenientes eodem ordine me præteriverunt, atque ascenderunt in altum, per quosdam quasi gradus demissos, & colorem referentes velut cœlestem, donec pertingerent ad cœlestem Jerosolymam. Tandem in fine hujus tam admirandæ pompæ, quam cum magno solatio spectabam, vidi Majestatem Jesu Christi Domini nostri, quem comitabantur multi Sancti ex antiquo Testamento, Apostoli, Evangelistæ, & Patriarchæ Religionû, aliique speciales Sancti. Veniebat idem Dominus vestimentis indutus regis & preciosis, gerens diadema in capite. Et verò bene advertebatur esse qui erat, verus nempe Deus & Homo. Advenit cum maxima majestate, & coniectis in me (quæ subito me prostravi) suis sacratissimis oculis, suam mihi dedit sanctam benedictionem, & omnibus rebus, quæ erant in eo loco. Processit idem Dominus ulterius, donec perveniret ad thronum Divinæ Majestatis. Ibi se prostraverunt omnes ij Angeli ac Sancti, etiâque dilectissimus Dominus noster, tanquam homo, coram Patre æterno, cujus Majestas omnibus est elargita suam sanctissimam benedictionem: & postquam Christus Dominus surrexit, Pater ejusdem æternus strinxit brachio ipsius collum, dixitque illi cum tenerrimo amore: *Sede à dextris meis, donec ponam inimicos tuos scabellum pedum tuorum.*

Contemplabar hoc sacrum mysterium, admirante vehementer meâ animâ talia sui Dei opera, quando illic vidi eminens, tanquam observantes hoc spectaculum, multas horribilium & crudelium demonum turmas, quæ suos à fronte habebant duces. Strabant dispositi in ordines, velut invicem colligati: pedes eorundem erant vincti compedibus, & corpora catenis, atque agitabant se cum ingenti confusione, & rabie: apparebant quasi sclopis armati, quos gerebant in humeris; conabantur procedere, & pergere ulterius, ac jaculabantur. Verum fuerunt adeo constricti, ut, si progredierentur ad quatuor passus, tantundem statim retrocederent, evanescentibus velut in aère iactibus, absque ulla

vi, aut effectu. Tum in rabiem acti indignabantur, mordebant se mutuò confusè; exprobrabant sibi vœcordiam: maxime verò omnes furebant, insultando suis ducibus. Infernale ipsorum propositum erat, ut animos Catholicorum inficerent hæresi: sed videntes denique se non posse prævalere, præcipientes ruerunt usque ad abyssum. Post hoc illos vidi valde procul in quibusdam regionibus Infidelium oriâtes, & quasi quiescentes. Omnia ista exhibebantur meæ animæ, absque comparatione longè vivaciùs, quàm si spectarentur oculis exterioribus. Quaquam autem illuminata à Deo aliquid de hoc mysterio conjicerem, nō poterat tamen à me sufficienter percipi, & agnoscebam, mihi multum deesse ad illud penetrandum.

Tum mihi Dominus gravissimè, & perquam dolenter, ob magnum amorem, quo erga nos fertur, dixit: Ecce, Anima, oportet te scire, universum infernum conspiravisse, & occupatis, me permittente, infidelium cordibus ac animis, ingenti furore ac rabie instare, ut omnes junctis viribus, quantum in ipsis est, honore privent & vitâ meum Filium Jesum Christum, conviciantes suis sacrilegis lingvis Divinam ejusdem Personam, purissimam illius Incarnationem, & Sacramentum Eucharistiæ. Hæc est significatio eorum, Anima, quæ tibi ostendi. Quid tibi hac de re videtur? Mea anima propter audita ista verba, & modum, quo à Domino proferebantur, fuit summe afflicta, & indoluit, atque respondens ejus Majestati, dixit: Cum ita se res habeat, mi Deus & mi Domine, nōne expediret, ut Reges & Principes Catholici, priusquam hostes sanctæ fidei prodeant, proficiscerentur, eosque aggredirentur, ac pessumdarent? Non expediret id nunc, Anima, dixit Dominus, non expediret. Dic mihi, an bene fieret, si existentibus in foro tribus ferocibus tauris, debilis quispiam nanus, & imperitus diceret: Melius mihi erit invadere hos tauros, quàm firmare theatrum, illudque conscendere? Satis clarè apparet hunc erraturum. Nōne verò tu mi Domine, & mi Deus, agebam ego, es potentior toto inferno? nōne

Vita Mar. de Esob. Pars II.

D d 2

facil-

facillimè potes omnes hostes nostros destruere, ac dare victoriam tuis Fidelibus? Ità prorsus est, sicut dicis, respondit Dominus, me esse potentem, ut faciam quæ volo, ac misericordem: unde, prout vidiſti, tot miſi Angelos meis Fidelibus, ad defendendas veritates fidei, ac destruendum mendacium, & fraudes diaboli: verumtamen ij, qui sunt mei, non ità me sibi, ob sua peccata, & malam dispositionem, devinxerunt, ut inter illos & meam Justitiam statuam aliquam aniculam, quæ ipsos defendat, atque, si impendens casus evenerit, permittam fieri, quæ fert cursus rerum, & sunt conformia legibus ordinarijs. Mea anima audiens id dici à suo Domino, & assumens nonnihil velut generositatis, atque incitata vehementi affectu, qui tamen fuit magnæ commiserationis, tum respondit: Profectò, mi Domine, si id fieret, me, ad avertendos ab ipsis, & suscipiendos

in me ictus, interponerem inter illos, & tuam Justitiam. Non facies id, dixit Dominus. non facies, Anima; quia ego hoc à te fieri non permittam: atque si multum instares, & occasio eveniret, auferrem te è medio eorum, & abducerem ad me. Quid dicis ad id? quid tibi videtur?

Fui quasi consternata, & obstupui ob ea, quæ à meo Domino dici audiebam, dum mea anima partim metueret Divinam Justitiam, partim vero confideret in Dei Misericordia & benignitate, atque hætenuſ in tali mei Domini ventor præſentia. Reputo hunc eventum tanquam aliquid à Divina Majestate superpositum debilibus meis humeris, ut clarem, & Deo absque intermissione postulem misericordiam, in his Ecclesiæ necessitatibus.

Ipsæ nos dignetur respicere tanquam Pater, sitque semper benedictus. Amen.

CAPUT II.

Recenset speciales alios ejusdem argumenti eventus.

Eodem Anno sexcentesimo vigesimo quinto acciderunt, quæ hic refert, & sequentibus exponit verbis.

Ducta fui à Divina Majestate, comitante me Sancto Angelo Custode, ad remotissimam quandam Provinciam: pervenimus ad campos desertos, & inde ad alios prioribus non absimiles. Tota ea Regio mihi videbatur esse destituta habitatoribus, quæ tamen antehac fuerit culta, quia interdum deprehendebantur vestigia quorundam dirutorum ædificiorum. Mirabar vehementer videns tantam solitudinem, atque in tam vasto spatio nec reperiri oppida, neque comparere homines: unicum enim solummodo observavi viatorem, & hunc procul ambulantiem. Converti me ad Dominum interrogans: Ubi sunt, Domine, isti homines? Et respondit mihi Ipsius Majestas: sunt in infer-

no. Civitates autem eorum, subjugatae, divitiæ, & facultates, quas possederunt, quoniam devenerunt? Omnia sunt in inferno, dixit Dominus. Mea anima oblipeſcebat, dicendo tacitè: Proh Sancte Deus! ergone hæc omnia interierunt, & hi tam multi homines sunt in inferno? Dum ità prosequeremur nostrum iter, conspexi maximam lucem, quæ videbatur cœlestes diffundere splendores. Perveniſmus ad locum, unde lux promicabatur, & incidimus in quoddam pauperum monasterium, cujus fabrica erat humilis: ubi vidi quendam Religiosum S. Francisci. Ingressi sumus templum, quod erat prorsus egenum, & malè accommodatum. Ibi fuit sepulchrum circumdatum clathris, cujus cippus erat coopertus pannò: coram eo sum jussu me prosteruere, quo facto, & peractâ meâ adoratione, dum vellem surgere, dixit mihi Sanctus Angelus, nè me moverem. Exhibuit mihi mox spectandam, supra idem sepul-